

С това той заема своето уникално място в българската художествена култура, макар и все още недостатъчно адекватно оценен *като творец от европейска и световни величина*. Той е един твърде оригинален и самобитен талант на ХХ век и един от най-провокиращите мисленето и въображението на рецепиента творци. И точно в този контекст българинът Д. Димов **принадлежи на бъдещето**.

Защото творбите му не са родени от повика на актуалното и не се обезличават след обезмисляне на конкретния повод на конюктурно значимото, а продължават във времето *диалога с читателя*, който интуитивно чувства, че на битието му все не достигат силните страсти и истинските чувства. Неговата жажда за необичайното в живота и изкуството кореспондира с пристрастието на Димов към необходимите ексцентрици в литературата. Това пристрастие може да бъде разчетено и като **ПРИСТРАСТИЕ** към необикновените хора *като сол на живота*, даващи колорит в монохромната палитра на сивотата като посредственост или безперспективност. И като надежда за един *бъдещ свят от личности*, преодолели трагичните конфликти на битките за насъщния или за надхитряване на другия, когато физическата и духовната или вътрешната красота ще се слеят в хармонията на **Съвършенството**.